

XXIV. ÉVFOLYAM, 2015/3. SZÁM

2015. ŐSZ

franka

Interjú:

**Milán atya,
a gimnázium
új igazgatója**

**Bemutatkoznak
az iskola
új tanárai**

7. oldal

**Dr. Ungár
Dénes sebész
emlékei**

10. oldal

**Érettségi
találkozók
beszámolóí**

12. oldal

Nincs többé halál, csak átköltözés, átmenet

* Szent Ferenc tranzitusának ünneplése

Szent Ferenc halálát ünnepeljük, de mint tranzitust (átköltözés, átmenet), mint átlépést a földi életből az Isten dicsőségébe, mint egy hazaérkezést. Azért tehetjük ezt, mert maga Ferenc is így ünnepelte saját halálát. Életrajzírói is arról szólnak, hogy Ferenc, aki egész élete során Krisztust követte, a halálában is Krisztushoz akart hasonlítani.

Földi életének utolsó estéjén testvéreivel Jézus búcsúbeszédét olvastatta fel Szent János evangéliumából, majd Jézushoz hasonlóan megtörte a kenyeret és szétosztotta körülötte lévő társai között. Celanoi Tamás írja: „Valóban félelem nélkül várta a győzelmet, és imára kulcsolt kezeivel már az igazság koronáját tartotta. Így a földre fektetve és egy zsákszövettel letakarva, arcátszokása szerint az ég felé emelte, és egész lelkével a közelgő dicsőség felé figyelt.” (2Cel 214.) Azt kérte, hogy mezítelenül fektessék a földre, mert már minden lehullott róla, mindent letett, ami fölösleges volt. Ez az utolsó pillanat világossága, ahol olyan egyértelműen látszik, hogy igazából semmink sincs, hiszen semmit sem viszünk magunkkal az átmeneten, a szűk kapun. Se hatalom, se gazdagság,

se földi dicsőség. Az utolsó pillanat fényében világosan mutatkozik meg az életünk értelme, hogy mi az, ami valóban fontos és maradandó: a kapcsolataink, a közösségünk másokkal, a szeretet, amit megéltünk, mindaz, amit másokért szeretetből tettünk. Minden más elveszik, lehullik rólunk.

Szent Ferenc tranzitusának az ünneplése a mi átköltözésünkre is emlékeztet, földi életünk legbiztosabb valóságára, ami felénapról napra közeledünk. Ahogy Ferenc tanít minket jól élni és Krisztust teljes szívvel követni, úgy tanít arra is, hogyan tekintsünk saját földi életünk végességére.

„A teremtményeket Isten dicséretére szólította fel..., magát a halált is, mely pedig mindenki más előtt olyan félelmetes és gyűlöletes, dicséret zengésére biztatta, örömtől repesve mintegy eléje futott, és mint kedves vendégét hívogatta: Csak jöjj, halál nővérem!” (2Cel 217.) Ferenc ezt nem azért tette, mert nem szeretett volna élni, nagyon is szeretett, de elsősorban, és mindenekfelett Istent szerette. A Szeretetet, aki legyőzte a halált. Ferenc teljes lényével a keresztény reményben élt, tudta, hogy nincs többé halál,

Örömmel ünnepeljük Szent Ferencet ezen az estén. S talán ellentmondásnak tűnhet, hogy öröm és hála van bennünk, pedig Ferenc földi életének végét, az ő halálát idézzük fel egy rövid szertartás keretében. Egy halálra emlékezünk tehát, s a halálról egyáltalán nem az örvendezés jut először eszünkbe, hanem inkább az elmúlás, a veszteség fájdalma.

csak átköltözés, átmenet, tranzitus van. Szent János írja első levelében: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmertünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” Majd hozzátesszi: „Aki nem szeret, a halálban marad.” (1Jn 3,14.) Ezek szerint a határvonal nem is a földi életünk végén húzódik, hanem újból és újból átlépjük azt, átme gyünk a halálból az életre, amikor szeretünk. Ha ezt éljük, a testi halál nem félelmetes többé, megszeli dül, nővé rünk ké lesz, aki segít minket az átköltözésünkben, segít megérkeznünk oda, ahová mindig is készültünk.

Ezért lehetünk itt örömmel és adhatunk halált Ferenc testvérért, az ő átköltözését ünnepelve. S talán a mi közösségünkre is igaz lehet az, amit Szent Bonaventúra ír: „Az Atya átmenetelére összehívott testvérek és fiak azt az éjszakát, amelyen Krisztus áldott hitvallója eltávozott, az istendicséretnek szentelték nagy népso kassággal együtt, s így már nem is gyászolóknak, hanem Angyalok társaságának tün tek.” (LM XV. 5.)

Elhangzott Szent Ferenc Tranzitusán,

Szegeden

P. BEZZEGH KELEMEN OFM

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXIV. évfolyam, 2015/3. szám
2015. ősz

Cím:
2500 Esztergom,
Bottján János u. 10.

Tel.:
06 (33) 898-098

E-mail:
franka@frankaegom.hu

Web:
www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:
P. Lukovits Milán OFM

Felelős szerkesztő:
Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:
Kedves Ilona

Címlapfotó:
Szamosvári Zsolt
(www.szphoto.hu)

Lapterv:
Szeder Balázs Péter © 2015

Laudetur!

Szeretettel köszöntöm kedves Olvasónkat a 2015/2016-os tanév kezdetén. Minden évkezdés jó alkalom arra, hogy nagyratörő álmokat szövöggessünk, olyan elhatározásokat tegyünk, amelyek egyéni életünket és a közösségét is előrébb mozdítják. A 20. század egyik nagy egzisztencialista filozófusa, Karl Jaspers írja, hogy cselekedeteink mindig kihatással vannak a társadalom egészére még akkor is, ha ez számunkra nem tudatosul, vagy az élet összetettsége folytán titokzatos marad. Ha a nagy egészre ez igaz, mennyivel inkább helyénvaló a megállapítás egy kisebb közösségre, például a mi gimnáziumunkra nézve.

Idén Lukovits Milán atya személyében új igazgatója lett az iskolának. Tanárokkal és diákokkal gazdagodtunk, külsőleg nemcsak megszépült az iskola, de energiatakarékosabbá is vált. Napvilágot látott egy tervezet, amely még csak a jövőt idézi, de egy régi álom megvalósulásának vágyával kecsegtet: új épületszárny tornateremmel, előadóval, mélygarázzsal... Minden adva van tehát ahhoz, hogy tanárként és diákként is tartalmas év elé nézzünk, lelki és szellemi értelemben egyaránt. S természetesen a felmerülő gondok közepette nem árt felidézni vigasztalásul Seneca intelmét: "Ignoranti, quem portum petat, nullus suus ventus est – Semmilyen szél nem kedvez annak, aki nem tudja, melyik kikötőbe tart."

Kedves Olvasónk! Formai és reményeim szerint tartalmi szempontból is egy megújult Franka-lapot tart a kezében. Hosszas tervezgetés után megszületni látszik az a végső formátum, amely magasabb szintre emelheti a meglévő, évtizedek óta működő iskolaújságot. Rovatokra osztottuk a tartalmat, amely azt a célt szolgálja, hogy a formális tájékoztatáson túl, komoly, esetenként tudományos jellegű, vagy éppen a játéknak, játékosságnak is helyet adó írások jelenhessenek meg. Lépésről lépésre szélesítjük a szerkesztők körét is, és természetesen hangsúlyosabban bevonjuk a diákságot a cikkek elkészítésébe, amelyet háttérből az újságíró szakkörrel igyekszünk támogatni. A nagyobb példányszám, a változatos témakezelés, az öregdiákság élete és a ferences lelkiség kiemelése terveink szerint olyanok érdeklődését is felkeltik majd, akik csak hallomásból ismerik intézményünket. Mindenekelőtt azonban a diákok öröme, az ittlétük elmélyítését szem előtt tartva szeretnénk értékes időtöltést biztosítani az újság olvasásával.

Keppel Dániel

Fotó: Szamosvári Zsolt

Nyugalmat és békességet szeretnék hozni

* Beszélgetés Lukovits Milán atyával, a gimnázium új igazgatójával

Az idei tanévkezdés, hasonlóan a tavalyihoz, újabb fejezetet nyitott intézményünk életében. Iskolánk új igazgatója Lukovits Milán atya lett, akit sok-sok évvel ezelőtt a szentendrei gimnáziumban mint matematikatanáromat ismertem meg. Akkor nem is sejthettem, hogy bő 15 év elteltével munkatársaként fogom őt faggatni gyermekkoráról, szerzetes-tanári hivatásáról és egy nem mindennapi időtöltéséről, a hegymászásról...

☞ *Átrendezted az igazgatói irodát, viszont a nagy fekete íróasztalt meghagytad. Van ennek valami oka, esetleg megtetszett?*

– Túl sok mindenre ez az átrendezés nem vonatkozik, csupán a székeket helyeztem át a mellettem lévő irodába, az sokkal alkalmasabb arra, hogy többszemélyes tárgyalásoknak adjon helyet. Egyébként az irodának az iskolától távoli elhelyezése nem ideális, nincs is igazán jó megoldás. Annyi előnye azért van, hogy a gondnok, a gazdasági és a titkárság, valamint az ételmezésvezető melletttem van. Ami pedig az asztalt illeti... Amikor a fiatalok benyitnak ide, megjegyzik, hogy

milyen sötét és nagy... Ez egy patinás darab, szeretem az ilyen tárgyakat. És hihetetlen tárolólehetőségek vannak benne!

☞ *Mozgalmas volt a tanév eleje, de lassan kialakult a dolgok rendje. Most hogy érzed magad?*

– Alapvetően jól érzem magam, de nem sokat szoktam ezzel a kérdéssel foglalkozni.

☞ *Ugorjunk egy nagyot az időben: hogyan lesz egy piarista diákból ferences szerzetes?*

– Általános iskolás koromban nem nagyon tudtam elképzelni, mikor ferences templomba jártunk, hogy hogyan lesz valaki ferences szerzetes vagy pap. Egyszerűen jól éreztem magam a hittanon, szerettem ministrálni,

és úgy gondoltam, hogy ezek az emberek valahogy csak úgy idecsöppennek a mennyországából. A gimnáziumban nagyon sokat jelentett, hogy a tanárim szerzetesek és papok voltak egyszerre, mivel idővel rájöttem arra, hogy ezek is hús-vér emberek. Hibáik vannak, ingerült némelyik, igazságtalanságot él át a diák velük kapcsolatban stb. Ezen egyes osztálytársaim meg is ütköztek, engem viszont bizonyos fokig jókedvre derített, mert megértettem, hogy ők is valóságos emberek. Ez a fölismerés megnyitotta azt a lehetőséget, hogy akár én is lehetnék pap.

☞ *Milyen örökséget kaptál tőlük?*

– Úgy érzem, hogy magát a piarista életmódot részben ma is megtestesítem. Alapvetően az iskolának és az iskolában élek, a szabadidőm jelentős részét diákokkal, túrázással töltöm. Ezt csinálták a tanárim is. Számomra az, hogy tanár legyek, nem volt idegen. Manapság a szerzetes-pap-tanár típusú ember kihalóban van, én még ilyennek érzem magam – és ez nem áll messze a piarista életformától.

☞ *A szentendrei Ferences Gimnáziumban 21 évig tevékenykedtél, ebből 7 évig igazgatóként. Ma az esztergomi gimnázium igazgatója vagy. Gondoltál arra, hogy lesz egy ilyen gyökeres váltás az életedben?*

– Én le tudtam volna élni az életemet Szentendrén. Még el tudtam volna ott tölteni 21 évet, vagy amennyit a Teremtő ad. Bő húsz év alatt megjelennek már olyan diákok, akiknek a szüleit, ill. a szülei testvéreit is tanítottam, vagy járt az osztályomba, és ma már nagyszülőkké váltak azok, akiket a fogadóórán mint szülőket ismertem meg, tehát a családból lényegében három generációt ismerek. Ha tovább maradok, akkor ezeknek a száma ugrásszerűen növekszik. Ezt veszteségnek érzem, itt már nincs 30-40 évem, ugyanakkor ez a változás az én életemet is új irányba terelte, nem csak az iskoláét.

☞ *Egyébként megfiatalított ez a felkérés?*

– Támaszkodom a korábbi tapasztalataimra, de mindenképpen új életszakasz nyílt ezzel. Van olyan előnye is, hogy az adott helyen nem én vagyok az „öreg” tanár, aki a legtöbb kollegájánál régebb óta dolgozik az iskolában. Újnak lenni bizonyos fokig megfiatalodást jelent. De az is igaz, hogy tizenéves gyerekek között élve – valamilyen szinten – mindig is megmaradunk gyerekeknek.

☞ *Még egy gondolat erejéig visszatérnék Szentendrére: az ottani működésed során mire vagy igazán büszke, mi az, amire szívesen gondolsz vissza?*

– Úgy érzem, hogy voltak olyan dolgok, amelyek az iskola lelki életét jó irányba befolyásolták. Hihetetlenül sokat köszönhetek a közösségi szolgálatba beleillő szeretetszolgálatnak, amelyet öt évvel korábban indítottunk, mint ahogy az törvénybe lett iktatva. Aztán meg kell említenem a dolgozókkal, tanárokkal, szülőkkel közös zárandokutakat, amelyek Assisibe vagy egyéb más ferences helyekre vezettek. És azt gondolom, hogy a gyerekek személyes lelki életéhez is hozzátettünk valamit, de a diákok szabadidejének értelmes eltöltése – legyen szó túrákról, fíasz lőtérrel vagy bármilyen másról – szintén kellemes emlék.

☞ *Itt Esztergomban milyen terveid vannak, mit szeretnél felépíteni igazgatóként?*

– Mindenképpen magaménak érzem az iskolát mint feladatot, mint felelősséget és mint jövőt. Aki érdeklődött az itteni helyzettel felől, annak elmondtam az új életpályamodelletem: most az első emeleten lakom a rendházban, második emelet a szociális otthonné, a templom alatt pedig ott a kripta... Tehát ilyen értelemben is a magaménak érzem ezt a helyet. Ugyanakkor nem jártam ide diákként és nem is tanítottam itt. A múltamnak nem része, vagyis az élményanyagot tekintve ez az iskola az öregdiákoké, az idejártó diákoké, azoké a tanároké, aki itt tanítanak vagy tanítottak. Lényegében övék ez az iskola. Éppen ezért nem is szeretném elvenni tőlük, pontosabban azt szeretném, ha az ő megelégedésükre tudnám működtetni és fejleszteni. Én nem nyújtottam be ide pályázatot. Megkérdeztek, elvállaltam, örömmel vagyok itt. Nagyon-nagyon sokat jelent a barátságos fogadtatás az öregdiákok, a tanárok vagy a dolgozók részéről, a biztatás és az együttműködés. Azokra a problémákra, amelyekre eddig is keresték a megoldásokat, továbbra is keresni fogjuk, és mindenképpen

együtt, közösen. Összességében azt mondhatom, hogy az előző időszak kissé viszontagságosabb állapotai után nyugalmat és békességet szeretnék hozni, a munkánkra való odafigyelést, beleértve ebbe a diákokat oly módon, hogy ők is figyeljenek oda a saját feladataikra. Természetesen arra is figyelmet szeretnék fordítani, hogy a lelki életünkbe is fektessünk energiát, ahol szintén vannak lefelé húzó tényezők. A lelki élet szinten tartása, esetleg emelése fontos tényező. Továbbá erre az iskolára mindig jellemző volt, hogy valamilyen fejlődött, az elődeim fejlesztették, szépítették – ezt is szeretném folytatni, tudva természetesen azt, hogy a belső az első, a külső környezet csak ezt szolgálja..

☞ *A tanítási-tanulási folyamatban mit tartasz a legfontosabbnak?*

– Talán az a legfontosabb, hogy sikerüljön kihoznunk a diákból azt, ami bennük van. Ne terheljük túl őket, ne legyünk elégedetlenek azokkal, akik a maguk képességei szerint maximumot nyújtanak, de összehasonlításban csak közepeset. Nem szeretnék tanulmányi eredmény tekintetében transzparensre kiírható szavakat hangoztatni. Mindazt építjük bele a gyerekekbe, amit még harmonikusan be tud fogadni.

☞ *Mondhatjuk azt, hogy ez lenne a tanári hitvallásod?*

– Látjuk azt, hogy az idejártó diákok előismereteik, képességeik szempontjából elég széles skálán mozognak. A gyengék felkarolását egyszerre kell megoldani azzal a feladattal, amikor olyan tanulóink is vannak, akik magas pontszámú egyetemre akarnak bejutni. Ez nem könnyű, de a jövő sem lesz más. Nem tűzzük a zászlónkra, hogy csak elit tanulók jöhetnek ide, ugyanakkor a gyengébb képességű diákokból is a lehető legtöbbet ki kell hoznunk. Mivel időnk nagyon sok van azért, hogy a gyermek itt lakik, egyértelmű feladatunk az ezzel arányos tartalmak átadása nemcsak közösségi szinten, a barátságban és az összetartozásban, hanem szellemiekben is.

☞ *Fegyelmezett embernek ismertünk meg. Egy-két hét leforgása alatt mondhatni, hogy az igazolatlan órák és a késések száma drasztikusan megváltozott. Mit jelent számodra a fegyelem?*

– Nem valami katonásdít szeretnék játszani, magát a fegyelem szót sem szeretném hangsúlyozni. Magam számára ez sokkal inkább jelenlétet takar. Odamegyek például reggel a diákebdélőbe, és örülök annak, ha

ez elősegíti azt, hogy a gyermek, az osztály, a prefektus is ott legyen. Nem azért megyek oda, hogy fegyelmezzek, hanem fontosnak tartom, hogy jelen legyek. Nem ellenőrizni és fegyelmezni szeretnék elsősorban, sőt, a fegyelem szót szívesen felcserélném a segítő figyelemre. Én inkább ezt szeretném: a segítő figyelmet. Néha tanyasi kifejezésekkel élek, mivel nagyon találóak: a gazda szeme hizlalja a jószágot – így van ez velem is. Tehát a segítő figyelem gyermeket és felnőttet egyaránt előrébb mozdít a munkájában, illetve egyáltalán az egész életben.

☞ *Egyszer említetted, hogy magában az ellenőrzés szóban is inkább az őrzést, a jó értelemben vett vigyázást húzod alá.*

– Igen, ez így van!

☞ *Milyennek látod ezt a generációt? Mi a legnagyobb gond, ami a diákokra nehezedik?*

Nyilvánvalóan nehéz műfaj az iskola a gyerek számára. Az én diákkoromhoz képest nagyon más. Számomra az iskola egy ablak volt a világra. Nem volt televízió, nem volt semmilyen közösségi lehetőség. Tehát az iskola a szocializáció és a világlátás szempontjából is nagyon határozottan ablakot jelentett a világra. Emlékszem általános iskolás koromban mennyire örültem annak, amikor tudatosult bennem, hogy Mátyás királyról szóló történeteket fogunk olvasni. Ehhez képest manapság mind közösségileg, mind világlátás szempontjából jóval tágabb és színesebb lehetőségek vannak az iskolán kívül, mint ami a mi számunkra rendelkezésre

állt. A gyerekek nehezebb dolga van az iskolában, és az iskolának is nehezebb dolga van a gyerekekkel ebből a szempontból. Az az életkeret, amelyben a diák él, sokkal bizonytalannabbá vált. Régebben ha valaki elhatározta, hogy gépészmérnök lesz, tudta, hogy abban a szakmában fog dolgozni, és onnan fog majd nyugdíjba menni. Az más kérdés, hogy már az én korosztályom is alaptalanul bízott ebben, de a rendszerváltás előtt ez volt a levegőben. A mostani diákok számára nagyon sok dolog bizonytalan. Nyugodtabban működhetne az iskola, ha az anyagi, a politikai bizonytalanság, a családok egységének a meggyengülése nem nehezítené a helyzetet. Szomorú azt látni, amikor egy gyermek szorong a jövőtől. Nem vágyakkal, optimizmussal, tele tervekkel tekint a jövőbe, hanem kétségekkel.

☞ *Ebben az állapotban mit tud adni a ferences nevelés?*

– Egyfelől lelki erőt: változó körülmények között változatlan belső tartalommal kell helytállnunk. A másik talán az a szemlélet, hogy nem minden az anyagi javak és a kézzel fogható biztonság. Nehéz tudomásul venni, de bizony elképzelhető, hogy valakinek az életszínvonala nem fölfelé, hanem lefelé mozdul. Annak számára, akinek Szent Ferenc egyénisége nem idegen, jelenthet valamiféle segítséget. Még a nem feltétlenül jobbra forduló körülmények átélését is segítheti, és annak a felismerését, hogy máshová kell helyezni az éltünkben a hangsúlyokat. Továbbá – 20–30 év távlatából nézve – úgy látom, hogy a

gyerekek jobban igénylik a lelki dolgokban is a személyességet. Érdekes módon – éppen a bizonytalanság miatt – a személyes istenkeresésre talán még nagyobb az igényük, mint korábban.

☞ *Minden reggel imádsággal kezd a tanári kar. Felolvasod a napi evangéliumot, egy-két gondolattal magyarázod is. Ez is a személyességet szolgálja?*

– Ez egy nagyon jó alkalom a feltöltődésre. Korábban nem éltem ilyen lehetőséggel. Mindig felkészülök arra, hogy mit fogok mondani, és ezt addig csinálom, amíg mindenkinek jó...

☞ *Befejezésül térjünk át egy teljesen más témára, a hegymászásra. Szabadidődben előszeretettel túrázol, és komoly eredményeket értél el a hegymászás terén is.*

– Néhány szép magas hegycsúcsot megmáztam már, sőt, gyerekekkel is, amire különösen büszke vagyok. Ezek általában 3–4000 m magas hegyek, mint például a Mont Blanc, ami egészen pontosan 4807 m. Alapvetően szeretek gyerekeket szép helyekre elvinni – mondhatjuk, hogy ez a hobbim. Ennek a legfőbb eszköze a bicikli és a hegymászás. Minden esetben arra voltam büszke, ha diákokkal mentem. Ezek a hegymászások jól fel vannak építve, megelőzőleg sokat kell együtt túrázni. Összeszámoltam: az évi túráim meghaladják az 50 éjszakát, ez nem kevés.

☞ *Egyszer az extrém túrák miatt mászik már-már extrémnek tekinthető magasságokba? Esetleg istenlélményt ad egy ilyen vállalkozás?*

– A természet csodálata mindenképpen ilyen. Azt nem gondolom, hogy a tengerszint feletti magasság automatikusan istenközelséget jelent... Lenyűgözőek a hegyek, és emellett az is fontos, hogy kikkel vagyok ott. A közös élmény barátságokat erősít meg.

☞ *Amikor ott álltatok a Mont Blanc csúcsán a diákokkal, mit éltél át? Fel tudnád idézni?*

– Ez most viszonylag kiábrándító lesz, de nagy fáradtságot, egy bizonyos fokú megkönnyebbülést, hogy felértünk, és izgalmat, hogy a neheze most jön: le is kell mennünk, és természetesen az oxigénhiány is dolgozott. Ugyanakkor felfelé menet két pihenés között számolgattam a lépéseimet, s miközben lenyűgözött a panoráma egyre csak egy Vajda-verssor járt a fejemben: „mint a Montblanc csúcsán a jég, minek nem árt se nap, se szél...”

— KEPEL DÁNIEL

Felhívás

Kedves Öregdiáktársaim!

P. Vinkovits Viktor tartományfőnök 1931-ben iskolánk alapításának legfőbb indokaként a rendi utánpótlás nevelésének szükségességét hozta fel: „**csak rendi középiskolánkban biztosíthatjuk rendi ifjúságunk ferences fejlődését.**” Az azóta eltelt csaknem 85 év igazolta az alapítók szándékát, sőt az iskola nemcsak a rendi utánpótlást biztosította, hanem sok egyházmegyei papot adott a Magyar Katolikus Egyháznak akkor, amikor az ateista diktatúra idején erre a legnagyobb szükség volt.

Az esztergomi ferences gimnáziumban végzett, majd pedig papi és/vagy szerzetesi hivatást választott diákok névsorának összeállítása tehát szoros összefüggésben van az iskola küldetésének bizonyításával. Néhány évvel ezelőtt ezért a Pax et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület elnöke, Tokár János atya körlevélben kérte a végzett osztályok képviselőit, hogy írják össze az osztályukban végzett papokat és szerzeteseket. Sokan válaszoltak, sajnos azonban még többen nem.

Nagyon fontosnak tartjuk, hogy ez a kezdeményezés ne haljon el, már csak azért is, mert az idő múlásával az emlékezet is hanyatlik, hiszen sajnos sokan már eltávoztak közülünk.

Így most szeretnénk a Diákegyesület elnökének kezdeményezését felújítani, és János atya egyetértésével kérjük az alább megnevezett osztályok, valamint évfolyamok egykori növendékeit, hogy küldjétek meg számunkra azon diáktársaitok nevét, akik a papi hivatást választották (az elhunytak nevét is)! Fontos, hogy feltüntessék az érettségi évét, illetve segítséget jelent, ha információknak van arról, melyik rend vagy egyházmegye szolgálatára szenteltek fel valakit, vagy esetleg hol teljesít jelenleg szolgálatot.

A beérkezett adatok összesítését Hegedűs András ferences öregdiák (1989/B), a Prímási- és Főkáptalani Levéltár igazgatója vállalta. Kérjük, hogy válaszaitokat az ő e-mail címére (hegedusandras@invitel.hu) küldjétek el, illetve további felvilágosításért telefonon (33/510-124) hozzá forduljatok!

Az alábbi osztályoktól, illetve évfolyamoktól szeretnénk választ kapni:

1939-1956 között végzett összes osztály, 1957 r, 1958 r, 1958 h, 1959 r, 1962 r, 1962 h, 1963 r, 1965 r, 1965 h, 1967 h, 1967 r, 1969 r, 1971 b, 1972 a, 1973 b, 1974 b, 1975 b, 1976 b, 1978 b, 1981 b, 1982 b, 1985 b, 1986 a, 1987 b, 1988 a, 1995 a, 1995 b, 1996 a, 1996 b, 1997 a, 1997 b, 1998 a, 1998 b, 1999 a, 1999 b, 2000 b, 2001 a, 2001 b, 2002 b, 2003 a, 2004-től az összes osztály

Bemutatkoznak iskolánk új tanárai

Madarassy András

1979-ben születtem Budapesten művészcsalád gyermekeként, amely meghatározta

indulásomat. Diplomámat 2005-ben szereztem a Magyar Képzőművészeti Egyetem Festő Szakán – valamint ugyanakkor Vizuális Nevelőtanár Szakán – rövidebb olaszországi tanulmányút végzetével.

A Szépet keresem, de legfőképp az Igazat, és remélem, hogy a Jóval való hármas egységét megtalálom Istenben! 2014-ben nősültem, és idén nyáron született kislányunkkal négy gyermeket nevelünk.

Fő területem a vallásos művészet, és az arcképrajzolás, -festés, de a művészet egyéb területeiről is vannak megbízásaim.

A tanítást illetően a személyes hangvétel megtalálását tekintem fő feladatomnak!

Mayer Eszter

Családom több generáció óta él Esztergomban. Közel huszonöt éve dolgozom a peda-

gógus pályán. Szakterületeim: földünk és környezetünk, rajz és vizuális kultúra, művészettörténet és médiaismeret tantárgyak. Első felsőfokú végzettségemet Egerben szereztem, földrajz-rajz szakos általános iskolai tanárként. 2000-ben újabb diplomát kaptam a Pécsi Tudományegyetem földrajz szakos középiskolai tanári szakán. 18 évig a dorogi Zsigmondy Vilmos Gimnázium és Informatikai Szakközépiskola tanára voltam. Osztályfőnökként 4 osztályt kísértem el az érettségiig. Túra, rajz és kézműves szakkört

vezettem. Nyáron kollégáimmal természetvédelmi táborba, evezős túrára, télen sítáborba vittem diákjaimat. 2010-ben váltottam munkahelyet, kollégiumi nevelőtanárként helyezkedtem el.

Szabadidőmben szívesen túrázom, ahova kutyánk, Dorka is elkísér. Emellett kedvenc elfoglaltságaim az ikonfestés és az olvasás. Kisgyerekként a ferences templom anyalait csodáltam, majd fiamat figyeltem, amint a szentmisén asszisztál diáktársaival. Pár napja pedig az Igazgató atya átadta a ferences jelvényt, amely az iskola közösségébe fogadást jelképezi. Köszönöm!

Szuromi Tamás

Szentendrén nőttem fel, ott is érettségiztem a Ferences Gimnáziumban 2003-ban. Középis-

kolás korom óta foglalkozom irodalommal és zenével. Versek és dalszövegeket is rendszeresen írok, valamint egy (ma már kevésbé aktív) zenekarban gitározom. Általános iskolás korom óta folyamatosan énekeltem kórusokban is. Verseim olvashatók a blogomon (<http://mennyi.blogspot.hu>), valamint 2014 novemberében szerzői kiadásban megjelent *Képek könyve* című kötetem, amelyben az általam képeknek nevezett költeményeim mellé édesapám, Szuromi Imre festőművész festményei társulnak. Piliscsabán végeztem egyetemi tanulmányaimat magyar és esztétika szakon. Azóta tanítottam is magyart, szintén Szentendrén. Körülbelül 11 éves koromban bekerültem a Regnum Marianum közösségébe, amely azóta is meghatározó része az életemnek. Vezettem korábban is egy gyerekcsapatot, akik mára már felnőttek, de jelenleg is egy másik kisközösség vezetője vagyok.

In memoriam Alfonz atya

✱ Amíg élünk, emléked szeretettel őrizzük!

A sok történet közül, amelyek elmémbe ivódtak, egyik jellemzővel szeretnék egykori prefektusomra emlékezni. Alfonz atya mindenekelőtt lelki nevelésünkön túl általános műveltségünk kiterjesztését tartotta fontosnak. Ebben a zene és a francia irodalom volt a két csapásirány.

Zenei műveltségünk tényleg hiányos volt (amellett, hogy nekünk még kötelező volt 100 magyar népdalt megtanulni), és németesek lévén a francia irodalomról is csak magyar nyelven tanultunk. De jött Alfonz atya, és tudatta, hogy az európai műveltség a nyomuló angolszász helyett alapjaiban francia (és orosz), ezért nem kötelező jelleggel, de demokratikusan általa megszavazva osztályfőnöki óra keretében a francia nyelv alapjait is megpróbálta belénk plántálni. Ekkor hallottuk Verlaine Őszi *chansonját* eredeti francia nyelven, és hasonlítottuk össze Tóth Árpád fordításával, hogy ha valaki tudja magyarul, és meghallja franciául, azonnal ráismer az eredeti versre. Eközben állandóan komolyzenét hallgattatott velünk (a Deep Purple, Rolling Stones és a Led Zeppelin ellensúlyozására).

Történt 1979 novembere körül, hogy Jóni Sándor osztálytársammal és barátommal a várost elhagyó tiltás ellenére egy vasárnap átmentünk Dorogra cukrászdai krémesevással egybekötött két knéziches lány meglátogatására. Sajnos eközben Imre (alias „Cocó”) atya meglátott minket egy buszról, amivel hazafelé tartott. Természetesen azonnal jelezte a kihágásunkat Alfonz atyának. Alfonz atya nem akart másnapig várni a fegyelmi vétség dolgában, ezért kiszóltott minket a fél ötkor kezdődő stúdióóról és felvitt a szobájába. Ott az állandó bútordarabnak számító bakelites lemezjátszóra feltette Vivaldi *Négy évszakját*. Az „Ősz” részig hallgattuk. (Ő szemlátomást örömét lelta a közös zenehallgatásban, mert arca néha teljesen átszellemült. Közben egy-egy szóval vagy rövid mondattal próbálta

figyelmünket fenntartani. Mi egyre kínosabban éreztük magunkat...

Ekkor végre bejött valaki, emiatt az atya megállította a lemezjátszót. Ezután következett egy hosszabb erkölcsi tanítás a serdülő kori kapcsolatok veszélyeiről, annak tanulásra történő negatív hatásairól, a biológiai, tudati, szellemi fejlődés asszimetriáiról, és a mostani lányok ledér erkölcséről (óh, bár ma lennének a lányok azon a szinten! De azoknak még nem Madonnát, Rihannát vagy Lady Gagát tartotta oda a média követendő példaképnek). Mi, keresztények kell tudjuk, hogy sztárra, amely csillagot jelent akkor van „szükség”, amikor sötétség van a világban, és gyér sugaruk foszforeszkál, de utat nem mutat, ellenben amikor felragyog az áldott Nap, és megszületik a Fény, ezeka sztárocskák pont annyira látszanak, mint nappali égen a Göncölszekér. Kaptunk tehát egy koncentrált erkölcsi tanítást a késői hivatásként papi életutat választó Alfonz atyától.

Kedves Alfonz atya! Szeretettel búcsúzom tőled az 1980-ban végzett egyedüli osztályod nevében, aminek 2 évig voltál vezetője. Tetted a dolgod, ami egy nevelőnek a legtöbb: próbáltál magokat elültetni 30 serdülőkorban lévő különböző társadalmi osztályból és családi háttérből jövő suhanc lelkébe, és tetted mindezt mindig derűsen. Behunyt szemmel ma is látom jellegzetes járásodat, miközben az övet helyettesítő lelőgő kötélvéget magad mellett körbe forgatod.

Emlékezőm végén elkésvé kérek bocsánatot minden ellened elkövetett csínytevésért. Amíg élünk, emléked szeretettel őrizzük!

— URBÁN ZSOLT (1980/B)

Fotó: Dr. Zukál Endréné

Lelke mélyén mindig is ferences maradt

* Paskai bíboros úr kapcsolata gimnáziumunkkal és az esztergomi ferences közösséggel

Augusztus 17-én, hétfőn Paskai László bíboros úr személyében igazi jó testvér távozott az örökkévalóságba közösségünkben. Méltán mondhatjuk, hogy közösségünkben, mert jóllehet nem élhetett kolostorban, mégis szüntelen kapcsolatot ápolt rendtársaival és intézetünkkel. Teológiai tanári és szemináriumi előjárósága idején többször felkereste például Aladár atyát, egykori magiszterét, akitől gyakran kért tanácsot lelkivezetés terén.

Püspökként, majd esztergomi érsekként, ha ideje és elfoglaltsága engedte, szívesen tett eleget felkéréseknek. Pap- és diakónusszenteléseket végzett intézetünk templomában. Egy ilyen alkalommal, a szertartás előtt néhány perccel a rendi ebédlőben kapott szívinfarktust. Ha tehetné, ballagásokra is eljött, végezte a ballagási szentmisét, részt vett az azt követő ünnepségen. Szentképet azonban mindenképpen küldött a diákoknak „Ballagásod emlékére” felirattal. A végzős növendékeket mindig vendégül látta rezidenciáján a neki énekelt szerenád után. Persze nemcsak iskolánk részéről érkezett hozzá felkérés, hanem ő is mindig bizalommal fordulhatott az intézet diákjaihoz, ha valamilyen nagyobb esemény, pl. Szent Jobb fogadása, Mindszenty bíboros úr temetése, vagy II. János Pál pápa látogatásakor rendezői feladatok ellátására vagy énekvezetésre volt szükség. Ezért minden alkalommal nagyon hálás volt, nekünk pedig nagy

megtiszteltetés, hogy segítségére lehettünk a Bíboros atyának.

Amikor 75 éves korában lemondott érseki hivataláról, még többször élvezhettük társaságát. Már nemcsak bérnyelők és ballagásokra jött el, hanem rekollektiót is tartott a rendház tagjainak, és rendi névnapokon is részt vett. A ballagás környékén szoktuk köszönteni születésnapja alkalmából, amikor a diákok immár itt, a Frankában adtak tiszteletére szerenádokat.

A vele történő beszélgetések során sohasem saját maga volt a fontos, hanem személy szerint érdeklődött a rendi közösség egyes testvérei hogyléte felől. Az utóbbi években egyre többször került kórházba. Ilyenkor mindig örült a testvérek látogatásának. Szenvedéseit, türelemmel és alázattal, sok esetben humorral viselte. A testi-lelki megpróbáltatások Krisztusnak való felajánlása, és az imádságban való állhatatosság mindmáig példaadó számunkra.

P. TÓTH VENCELO FM

GYÁSZJELENTÉSEK

† **Dr. Szabó Lajos** (1956/H) 2014. október 15-én hunyt el.

† **Havasi (Herda) János** (1969/A) hosszú betegség után elhunyt. Temetése 2015. július 8-án volt.

† **Dr. Paskai László** bíboros, nyugalmazott esztergom–budapesti érsek életének 89. évében, augusztus 17-én visszaadta lelkét Teremtőjének. Szegeden született 1927. május 8-án. A szegedi piarista gimnáziumban érettségizett, és ezután augusztus 29-én Szécsényben belépett a ferences rend Kapisztrán Szent Jánosról nevezett rendtartományába. A szerzetesrendben a Pacifik nevet kapta. A ferences rendben 1949. október 4-én tett örökfogadamat. Teológiai tanulmányait Gyöngyösön kezdte. Temetése 2015. augusztus 22-én volt.

† **Dr. Gyulaffy Pál Alfonz** atya iskolánk egykori tanára, templomunk gyóntatója 2015. augusztus 29-én hunyt el. Gyászmiséje 2015. szeptember 10-én Esztergomban, temetése aznap Szigetszentmiklóson volt.

† **P. Horváth János** ferences szerzetes, az esztergomi ferences közösség tagja, 2015. szeptember 10-én hunyt el. Temetése 2015. szeptember 30-án Nyírádon volt.

† **Fitos László** tanár úr 93 éves korában elhunyt. 1984-1990. közötti időszakban matematikát tanított intézményünkben.

† **Necz Pál** (1964/H) 2015. szeptember 17-én hunyt el. Temetése 2015. szeptember 23-án Veresegyházon volt.

Életem egyik legszebb időszakát töltöttem a gimnáziumban

* Dr. Ungár Dénes sebész, érsebész

*Szülőfalum, Kemence
egykor népes és virágzó
település a Palócföld
csücskén,*

amit 14 éves koromig legfeljebb 1-2 hétre hagytam el. Kemencére is hagyományosan jellemző volt a népies vallásosság: a plébánost nagy tisztelet övezte, de a plébánia falain belülre csak néhány bennfentes kerülhetett. Ez a fajta távolságtartás mindkét fél részéről egészen 1972-ig megfigyelhető volt, amikor a településre új plébánost helyeztek, Bednárk Dénes atyát. Ő kitarta a plébánia kapuit, rengeteg vonzó programot szervezett, több mint 200 hittanosa volt, köztük én is. A gyerekeken keresztül a szülőket is megismerte, és fölvetette a kérdést, hogy van-e kedvünk egyházi gimnáziumba menni. Családom lelkesen támogatta az ötletet. Amikor szüleimmel a felvételi napján, a régi tablókön az átható, szigorú tekintetű tonzúrás kortalan szerzeteseket nézegettük, valami hasonló, kimért fogadtatásra számítottunk. Ám az igazgatói szobából egy galambósz, aranyos keretű szemüveget viselő, gömbölyded „mosolyalbum”, Jeromos atya köszöntött minket. Szüleimet elbűvölte. Míg a felvételit írtam, ők tájékoztatást kaptak az iskoláról, és a döntés már meg is született: ha felvesznek, itt fogok tanulni. Így is lett, rövid idő múlva értesítettek: ferences diák leszek. Az első tanév megkezdése előtt, Nagyboldogasszony ünnepén két általános iskolai diáktársammal együtt Esztergomba bicikliztünk. A gimnázium udvarán összefutottunk Pál atyával, aki rövid beszélgetést követően meghívott ebédre bennünket, ismeretleneket. Ezek az első benyomások nagy hatással voltak rám.

Abban az időben a prefektusok között és a tanári karban egyaránt voltak idősebb (például Antal, Jeromos, Géza, Oszkár, Aurél, Márton, Lukács István, Teofil, István és Teodóz) szerzetesek és már a szocialista rendszerben a rend iránt elkötelezett fiatal atyák (például Pál, Tamás, Balázs, Vilmos, Ernő, később Tihamér, Péter és Ágoston). Az ének-zenén és testnevelésen kívül mindegyik tantárgyat szerzetestanár oktatta. Rendkívül érdekes volt az idősök hűsége és kitartása, valamint a fiatalok kissé szabadabb nevelési stílusa, ami a szigort sokszor ugyanúgy nem nélkülözte.

Jó példa erre, hogy 1974 őszén az LGT adott koncertet az esztergomi ún. „Tökházban”. Fölbolydult a diákság. Sokan szerettek volna kimenni a koncertre az osztályunkból is. Végül prefektusunk, Vilmos atya 10 gyereket engedett el, ha szerzünk egy kísérő tanárt magunknak – mert ő az ilyen zajokat nem szerette. A Frankából csak mi mehettünk el a koncertre Bárdos Anna énektanárnő kíséretében.

A frankás évek során szegény prefektusainknak sokszor meggyűlt a baja az évfolyammal,

de fáradhatatlan ferences lelkesedéssel küzdöttek velünk, értünk. Felejthetetlen emlékként él bennem a Balázs atya vezette gimnáziumi gregorián kórus, amelynek próbáiról sosem hiányoztam, a napi focimecscek – különösen az utolsó válogatott csapat, amely tanárainkkal mérkőzött meg a hajdani MIM Vasas pályáján –, valamint Vilmos atya páratlan pedagógiai érzéke, amit négy éven keresztül naponta megtapasztalhattunk.

Álló sor jobbról:

P. Teofil, P. Ágoston, P. Imre, P. Tamás, P. Reisz Pál,
P. Alfonz és egy rendházi dolgozó

Guggoló sor:

P. Tihamér, diáktársunk (a kapus), P. Vince,
Majnek Antal, P. Péter

1978-ban az érettségit követően felvéltem a SOTE Általános Orvosi Karára. Az édesanyámat munkahelyén a párttitkár azzal piszkálta, hogy úgysem vesznek fel sehova, hiszen egyházi gimnáziumban érettségiztem. Anyám röviden erre csak annyit válaszolt: „Már felvették.” A sikeres felvételim nagy elégtétel volt számára.

Az egyetemi csoportban néhányan úgy néztek rám, mint egy régészeti leletre.

A hallgatók többségének fogalma sem volt az egyházi iskolákról, az egyházról. Illetve, amit tudtak abban nem volt köszönet. Én lettem a „fekete reakció”. Ennek ellenére az év végi közösségi tevékenység értékelésekor kiderült, hogy a legtöbb ún. KISZ-munkát én végeztem, pedig nem voltam KISZ-tag. A közösségért tett erőfeszítések a Frankában természetesen voltak. Egy alkalommal az egyik csoporttársam nevetve közölte, hogy miután otthon elmesélte milyen vallást és a II. világháború utáni időszakot érintő témákról beszélgettünk, anyja arra kérte, hogy soha többet ne álljon szóba velem. (Ő ezt a kérést nem teljesítette, azóta is baráti kapcsolatot ápolunk.) Szülei párttitkárok, édesapja orvos volt, aki annyit azért hozzáfűzött, hogy a fiúnak (nekem) igaza van, csak ezek nem publikus dolgok.

1984-ben végeztem az orvosi egyetemen és Esztergomban kaptam állást a sebészetben. Sebészetből, majd érsebészetből szereztem szakvizsgát. Az utóbbi miatt két évig dolgoztam a Városmajori Klinikán, nagyszerű sebésztanároktól tanulhattam még Ajkán és Miskolcon is, ugyanis ezeken a vidéki sebészeti osztályokon végeztek még olyan műtéteket, amilyeneket azelőtt nem láttam. Ekkor nyílt lehetőség a volt ferences diákok számára, hogy posztgraduális képzésen Belgiumban, a Leuveni Katolikus Egyetemen ösztöndíjként tanulhassanak. Az ösztöndíjak megszerzésében az érdem P. Muzslai István bajóti származású jezsuita közgazdászprofesszoré volt, aki felajánlotta a végzett frankásoknak a segítségét az ösztöndíj-pályázatok során. Felejthetetlen három hónapot töltöttem el a leuveni kórház érsebészeti osztályán...

Közel 30 évig dolgoztam az esztergomi Vaszary Kolos Kórházban sebészként és

érsebészként. Már munkám kezdetén fölvettem a kapcsolatot a rendházzal, így sokszerzetest és frankás diákot, illetve hozzátartozóikat volt alkalmam kezelni, hogy visszaadhassak valamit az iskolának, ami olyan sok mindent adott nekem. A munkás hétköznapi, sok ezer műtét, szakmai elismerések után váratlan betegségem visszatért a földre, a nekem számtalan osztályvezetés, az újabb kihívásokat jelentő műtétek már másra vártak. Adminisztratív munkakörben a különböző egészségkárosodások elbírálása lett az új feladatomban.

Egyetemi éveim alatt ismertem meg feleségemet, aki főállásban gyógyszerész, szabad idejében pedig kántorként is megállja a helyét – szükség esetén az esztergomi ferences templomban is. Az érettségi találkozót ő is nagy örömmel várja, sőt arra is volt példa, hogy hamarabb ért oda, mint én magam. Három gyermekünk kiskoruktól kezdve találkozhattak a ferences lelkülettel, hiszen egykori szerzetes tanáraimmal és a jelenlegi szerzetesekkel is rendszeresen tartottuk és tartjuk a kapcsolatot. Évente legalább egy alkalommal barátainkkal együtt részt veszünk Balázs atya nagybőjti lelki gyakorlatainak egyikén. A gimnáziumi évek élményei, és saját példám nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy

családom több tagja – unokaöcsém és fiaim is – a Frankában érettségizett.

Kristóf fiam kommunikáció és angol szakon tanult, jelenleg egy kommunikációs ügynökségnél dolgozik, Bálint pedig a gyógyszerész karon végzett és az Egis gyógyszercégnél talált munkát. Lányom, Eszter óvodapedagógus, és tavaly ajándékozott meg minket első unokánkkal.

Mindig jó szívvel gondolok a Frankára, hiszen életem egyik legszebb és leggondtalanabb időszakát töltöttem a gimnáziumban. Hálával tartozom ezért egykori prefektusomnak, Vilmos atyának, szerzetes és világi tanáraimnak, valamint az iskola dolgozóinak! Isten áldja meg őket!

Frankások voltunk, és egy életre azok is maradunk

* 25 éves érettségi találkozó a Frankában

Valahogy furcsa érzés keríti hatalmába az embert, amikor Esztergom felé közeledik. Bármelyik irányból érkezünk, a fenséges bazilika látványa már messziről jelzi, hogy jó úton járunk... Furcsa, bizsergető, de felemelő érzés tudni azt, hogy ebben a városban töltöttük férfivá válásunk legfontosabb időszakát, hogy újra találkozhatunk az itt szerzett barátokkal, hogy feleleveníthetjük az együtt megélt évek legfontosabb pillanatait.

Az azóta is őrzött barátságok emléke, a stúdiómok halk zsongása, a vasárnapi szentmiséken felzendülő markáns férfihangok hátborzongató érzése, a gyónási alkalmak meghittsége, az ebédlőben elmondott közös imák, de akár a hatalmas hálóteremek sajátos illata, vagy a sokszor csak hideg vizet könnyező zuhanyzók emléke mind-mind a frankás lelkeség része, és mint ilyen, örökre a lelkünkbe égett.

Jó volt látni a változást, ami az elmúlt 25 évben elérte az iskolát. Az „új épületre” húzott újabb szint, a lényegesen barátságosabb és megújult kollégiumi körülmények, a régi pinceszinti zuhanyzók helyén kialakított közösségi

helyiség, a modern tanteremek mind jelzik, a változás elérte a mi iskolánkat is. De persze nem mindenben. És így van jól. Napjainkban is csak fiúk számára nyitott ez az iskola, ma is jelentős szellemi munka folyik a falak között, a több száz diák ugyanúgy egyszerre tudja elmondani az étkezés előtti imát és ugyanaz a ferences szellem lengi be a folyosót, udvart, templomot és quadrumot egyaránt. A korda három csomója jelképezi mindazt, ami Szent Ferenc óta nemzedékről nemzedékre hagyományozódik ebben a lelki közösségben.

Mi, latinosok, 1990-ben végeztünk, éppen 25 éve. Június 27-én, szombaton ebéd után

érkeztünk az iskolába, majd fél öttől osztályfőnöki órán vettünk részt a volt kémia előadásban. Osztályfőnökünk, Ferenc atya nagy örömmel mesélt az életéről-munkájáról, és aktív figyelemmel kísérte mindannyiunk beszámolóját az elmúlt évekről. A jó hangulatú óra elhúzódott kissé, az eredetileg 7 órára kiírt vacsorához bő egy órással késéssel érkeztünk csak meg az ebédlőbe. Közös imádság után jóízűen fogyasztottuk el a kiváló ételt – kicsit másra emlékeztünk –, majd kötetlen beszélgetéssel múltattuk az időt egészen hajnalig. A rövid éjszaka után a vasárnapi reggelit követően közös szentmisén vettünk részt, amelyen Ferenc atya mellett két osztálytársunk is koncelebrált. A szentmise végén felcsendült a Szent Ferenc-himnusz, amelynek nagyon is időszerű sorai hátborzongató erővel visszahangoztak a jól ismert falak között: „Ha dől Isten háza, tartsd erős vállad, ha lankad a lelkünk, jöjj égő zsaráttal...” Ezt követően egy közös ima erejéig a kriptába látogattunk, ahol megemlékeztünk az általunk ismert elhunyt szerzetesekről, majd az ebédig hátralévő időt egy közös városi sétával töltöttük el. Nagyon jól sikerült két napot töltöttünk az Alma Materben, és léleken megújulva indultunk haza.

Az új és a régi emlékek inspirálnak minket arra, hogy igyekezzünk minden alkalommal részt venni ezeken a találkozókon. Persze egyre nehezebb összeszedni mindenkit. Ahogy az általános iskola után számtalan helyről terelődöttünk össze, ugyanúgy szóródtunk szét a szélrózsa minden irányába a maturálás után. Miskolctól Szombathelyig, Pécsről Budapestre keresztül Göncig minden tájegység képviseltette magát az osztályban, s ha most körülnéznünk, csak egy kicsit szélesedett ki a paletta: Németország, Hollandia, Ukrajna (bocsánat: Kárpátalja), Egyesült Államok... A végzett 39 fő közül most is itt voltunk 28-an. Akik nem tudtak eljönni, valamilyen formában hírt adtak magukról, levél vagy barát útján, de a névsor minden tagjáról értesültünk.

Szerzetes, pap, cégvezető, alkalmazott és vállalkozó, katona, rendőr, fogorvos vagy pénzügyi szakember – végül mindegy, hogy kiből mi lett, a lényeg, hogy mindannyian igyekszünk a kisebb testvérek értékrendje mentén szervezni az életünket. Frankások voltunk, és egy életre azok is maradunk. Bárhová sodor minket az élet, amit ebben az iskolában kaptunk, az kijelölte számunkra az irányt. Köszönjük.

— VARGA NORBERT I. (1990/A)

Igazán jó volt frankásnak lenni...

* A 2005-ben elballagók találkozója

... a Franka olyan horgony, olyan origó pont, amelyhez bármikor visszatérhetünk, ha úgy érezzük, eltévedtünk...

Itt ülünk Esztergomban a Prímás-szigeten, és beszélgetünk. Van köztünk fotós, orvos, köztisztviselő, tanár, író, sikeres vállalkozó, pap, sportoló, polgármester, zenész, erdőmérnök, katonatiszt... Ahányan vagyunk, annyiféle mentünk, nincs két egyforma út, de még csak hasonló se.

Amikor öt évvel ezelőtt, az ötödik érettségi találkozón összegyűltünk, és mindenki elmondta, mi van vele, mit csinált az érettségi óta, a legtöbben valami hasonlót mondtak: „Hát, ezt és ezt tanulom, ha minden jól megy, ez és ez lesz belőlem”, most pedig, tíz évvel azután, hogy kiléptünk a Franka kapuján, doktorok, atyák, művész és polgármester urak gyűltek össze, hogy újra találkozhassanak.

A viszontlátás öröme és izgalma már akkor eltöltött, amikor pénteken, munka után a busszal megérkeztem Esztergomba. Nehéz lényegretörően megfogalmazni, az érzelmek micsoda kavalkádjá rohant meg a Franka felé sétálva. Kicsit ismét diák voltam, kollégista, aki a szünet után visszatér, hogy folytasson valamit, amit elkezdett.

Csakhogy úgy éreztem, az én szünetem már túl hosszúvá nyúlt.

Ahogy beszélgetünk, kiderül, hogy ez nem csak az én érzésem. A kollégium megváltozott, az ismerős folyosók másfelé visznek, táblók cseréltek helyet, a könyvtár is elköltözött a harmadikról, és mégis, valahol mind tudtuk, hogy hazaérkeztünk.

A szigeten sütögetés közben gyűltünk össze a Franka-pályán. Beszélgettünk, megtudtuk, ki hol tart, és vajon merre visz tovább az útja. Nagyon sokan eljöttek az osztályból, mégis mind nagyon fontosnak tartottuk, hogy beszéljünk valakiről, aki biztosan eljött volna, ha teheti: Egressy Gáborról, aki 2009 őszén hunyt el, és bizony, hiányzik. Nélküle már a teljes osztály soha nem gyűlhet össze...

A Frankába visszatérni, itt aludni, beülni a stúdióterembe egy prefektusi órára – visszatérés ez a gyökereinkhez, olyan hazalátogatás, ami rávilágít az igazán fontos dolgokra. Három okból érzem úgy, hogy igazán jó volt frankásnak lenni: egyrészt, mert a Franka olyan horgony, olyan origó pont, amelyhez bármikor visszatérhetünk, ha úgy érezzük, eltévedtünk, másrészt, mert ahogy hallgattuk egymás beszámolóját az elmúlt öt-tíz évről, nagyon jól láthattuk, hogy igazából mindenből Ember lett, így nagy betűvel. Senki sem kallódott el, mindenki meg tudta találni a helyét az életben, ezt pedig jó részben a Frankában töltött hat évnek köszönhetjük. És mi többet várhat az ember az iskolájától?

És persze itt van a harmadik indok is: itt van ez a harmincegynéhány ember, akire tudom, hogy akármi történjen is, számíthatok. Legyen szó egy egyszerű költözésben való segítségéről vagy sokkal komolyabb dolgokról, tudom, hogy van olyan fotós, orvos, köztisztviselő, tanár, író, sikeres vállalkozó, pap, sportoló, polgármester, zenész, erdőmérnök és katonatiszt, aki mellettem áll, akármilyen nehézséggel szemben. Mert közös az origónk. Mert mindünknek ott van a szívében a Franka, akármerre is vitt minket az elmúlt tíz év. Öröm volt visszatérni – és mindig is öröm lesz. Köszönjük a lehetőséget!

—————HOLLÓ-VASKÓ PÉTER (2005/A)

1956–2015: Szép idő

* Köszönetnyilvánítás az 55 éves érettségi találkozójért

A gimnáziumban eltöltött négy év alatt 62 osztálytársunk volt, de közbejött az 1956-os forradalom és sokan kimaradtak, vagy a szülei nem vállalták a diktatúra megszorításait a gyerekek egyházi iskolába járatása miatt.

Végül is 25 fő érettségizett. Az 55 éves találkozóra 17-en jöttek el, és nagyon jól éreztük magunkat. Elhatároztuk, hogy a jó Isten segítségével megcélizzuk a hatvanadik és a többi találkozót is.

A találkozó szervezésének nehézkes indulása után Kedves Ilona segítségével minden rendben zajlott és még a bogaras kívánságaink is teljesültek. Köszönetünket fejezzük ki a találkozó sikeres lebonyolításáért nemcsak Kedves Ilonának, az iskola titkárának, hanem Radics Dávid atyának, aki vállalta az osztályfőnöki órát. Továbbá köszönet mindenkinek: konyhai dolgozóknak, takarító személyzetnek, egyéb technikai dolgozónak, akik hozzájárultak a jó hangulat megteremtéséhez.

— JÁRMY ELEMÉR (1960/R)

Köszönjük neked Uram, hogy adtál barátokat!

* Akik 2005-ben érettségiztek...

Paksa Péter, Sallai Zsolt, Kálnai Balázs, Maier-Kranitz Gergő, Müller Márton, Varga Viktor Sándor, Varga Benedek, Lipusz Krisztián, Kovács Gábor, Geizselhardt Márton, Zseli Máté, Kovács Ervin, Imre Kornél, Tóth Magor, Daradics Zsolt, Pék Máté, Huszár Zoltán, Russói András, Bernáth András, Andriská Gábor, Miklós Tamás, Oravecz Roland, Párdi Bálint, Fehér Ádám, Csomor Gábor, Lévai Tibor, Arany András, Csehi Sándor, Molnár Ákos, Dér Renátó, Szász Balázs, Hajtman Kornél,

az itt felsorolt ferences öregdiákok – akik 2005-ben érettségiztek Ámosz atya osztályában – mérnökök, orvosok, egészségügyi dolgozók, jogászok, gazdasági és üzleti szakemberek, tanárok, informatikusok és rendőrök a szürke hétköznapiakban. 2015. augusztus 7-től 9-ig letettük foglalkozásainkat otthon, sőt még öregdiák mivoltunkat is, hiszen erre a hétfőjére újra igazi ferences diákokká váltunk, és beköltöztünk Alma Materünk egyik nagyhálózába. Így ünnepeltük tízéves érettségi találkozóinkat.

A találkozó különösen örömteli volt, hiszen osztályfőnökünk és prefektusunk, P. Hajas Ámosz atya is eljött egészen Kárpátaljáról, hogy velünk ünnepeljen. A hatalmas forráság ellen a kripta hűse védett meg, ahol szentmisénket tartottuk. A prédikáció kiindulópontja is a sírkamra volt, valamint egy

személyes élmény. A konklúzió pedig: a világ maga is egy kriptá, ahol a sötétben botorkálunk, célunk, hogy megtaláljuk a kijáratot, aki nem más, mint Krisztus.

„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni...” (Jn 10,9) Ehhez kapcsolódott Lévai Tibor osztálytársam könyörgése, aki hálát adott azokért a mécsesekért, akik ebben a kriptában nekünk világítottak, és mutatták az utat a kijárat felé.

Az osztályfőnöki óra nagyon jól sikerült. Ámosz testvér mindenkinek három kérdést tett fel, melyek a munka, otthon és a szerelem témáját járták körbe. Utolsó kérdésére válaszként mindenkinek egy tanulságos pozitív vagy negatív kimenetelű történetet kellett elmondania, amely megtörtént vele az elmúlt öt évben.

Az óra után Ámosz testvér visszaindult Kárpátaljára, mi pedig fényképeket nézgetve elevenítettük fel a múltat, közben folytattuk magunk hűsítését, immáron nem kívülről, hanem belülről. A vacsora után fociztunk egyet, úgy, ahogy régen (a színvonal és a tempó nem változott), majd visszatérve éjszakába nyúlóan beszélgettünk.

Vasárnap ebéd után mindenki ismét öregdiákká változott, és elindult a maga útjára. A 31 fős osztályból 22-en voltunk...

Köszönöm neked Uram, hogy adtál barátokat, akikkel együtt tapogatózunk a kriptá sötétjében. Köszönöm Neked hangjukat, amelyek a kapu felé terelnek, köszönöm Neked kezűket, amivel felemelnek, ha elesem. Köszönöm Neked, hogy megvárnak, ha lemaradok. Köszönöm, hogy együtt mehetünk Feléd.

—————HAJTMAN KORNÉL (2005/B)

Az akkoriban 40 fős osztályok diákjai az évek során cserélődtek. Így lettünk mi 49-en. Meghaltak 20-an, a ma élő 29-ből eljött 23 osztálytárs, és egy-két feleség is megtisztelt bennünket jelenlétével. A 11 egykori felszentelt papból, a még 8 élőből, hatan együtt koncelebráltak *Félix atyával*. A július 3-5. közötti program a szokásos volt, egy nagy kivétellel: *Hajdú Karcsink* légi flottájának egyik gépét elhozta – öt évvel ezelőtt is! –, és felrepülhettünk vele Esztergom és Visegrád szent várai fölé. *Kelemen Laci* és felesége ismét szép verssel foglalta össze a lényegét, majd utólag mindenkinek színes fotót is küldött. *Kedves*

Jöttünk, láttunk, emlékeztünk

* 50 éves érettségi találkozó

Az osztálytalálkozók legemlékezetesebb évfordulója a félszázadik. Amikor erről szeretnénk beszámolni, a Géza és Zalán atyák vezette csoportokról, akkor az égből a régiek, a földről a még megmaradtak emlékezhetnek. Az ilyenkor szokásos általánosságokat ismerjük, és össze is foglalhatjuk egy ferences imával: „Áldd meg mindazokat, kik érettünk fáradoztak!”

Ilona iskolatitkár adminisztrációja következetes, precíz volt. A konyhai szolgálat is nagyon jól teljesített.

Ám nemcsak magunkról, hanem híres, nevezetes tanárainkról is megemlékeztünk, távirati stílusban. *Géza prefektus atyáról*, akit az ávos 16 pofonnal köszöntött, *Antal igazgató atyáról*, akit még az USA egyeteméről is dicsértek, *Oszkár rektor atyáról*, a kis-nagy emberről, akit bár félholtra vertek, mégis ő tárgyalta az állammal az egyházi iskolák sorsa felől. *Aladár hittanár atyánkról*: az oroszok elől Gyöngyösön ő falaztatta be az értékes iratokat, így maradt meg a híres 42 soros

Biblia is. *Lukács atyáról*, aki képes volt 5 szóban összefoglalni Ady egész költészetét. *Félix atyánkról* – ma már 85 éves –, aki a száraz matektanítás után 850 fős iskolát teremtett, csodás felgyógyulásáról, a papi szenvedésekről kiadott vastkos könyvében történelmi mélységekre ereszkedett és irodalmi magasságokba szárnyalt. Nagyon reméljük, hogy a sok mai civilben tanító és nevelő munkatársak nyomában járnak a nagy idők elszenvedőinek és tanúinak. Úgy, ahogy ezt Sík Sándor meghagyta nekünk: „Szolgálatára embernek, világnak, Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.”

—————PROKOPP JÓZSEF – KÁTAI FERENC (1965/H)

Assisi Szent Ferenc nyomdokaiban

* A 12/B osztály olaszországi kirándulása

2015. szeptember 27-től október 6-ig az utolsó közös osztálykirándulásunkon vettünk részt. Szent Ferenc nyomdokaiban jártunk.

2015. szeptember 27-én nagy izgalommal indultunk el a leginkább várt és egyben utolsó osztálykirándulásunkra. Miután mindenki bepakolta a cuccait a buszba, a kora esti órákban kezdtük meg utazásunkat Olaszország felé. Másnap reggel még a Rómába való érkezés előtt megálltunk Orvietóban egy kis városnézésre. Kora délután értük el szállásunkat az olasz fővárosban.

Itt 3 felejthetetlen napot töltöttünk. Megnéztük az ókori Róma híresebb építményeit, épületeit. Az első napon olyan helyeket látogattunk meg, ahol az akkori demokrácia és császárság legfontosabb döntéseit hozták. A Colosseum kolosszális méretei pedig magukért beszéltek.

Hogy még jobban rá tudjuk hangolódni a lelkigyakorlatunkra, Damján atya szentmisét mutatott be a Santa Maria Maggioreban, amit más hívők is figyelemmel kísérték. A lelki felüdülést követően még egy bazilika várt ránk, a lateráni, ami a pápa valódi székhelye. A Szent Péter-bazilikában megcsodálhattuk a monumentális kupolát, és egy újabb szentmisén vehetett rész az, aki még jobban fel akart készülni Szent Ferenc tranzitusának ünnepére. Később megnéztük a gladiátorütközetek egyik legfontosabb helyszínét, az ugyancsak óriási méretű Colosseumot.

Róma után a Pompei romok felé vettük az irányt, ahol betekintést nyerhettünk az itt élt emberek hétköznapi és kulturális életébe. A kirándulás lelkigyakorlatos része ezek után kezdődött, amikor Szent Ferencszülővárosába, Assisibe utaztunk. Még aznapeste Zoltán atya mondott egy szentmisét. A tranzitus napján az évfolyamtársainkkal közösen részt vettünk egy misén, amelyet Damján atya, Zoltán atya és az időközben csatlakozó párhuzamos osztály prefektusa, Rajmund atya mutatott be. Ezután bementünk a középkori Assisibe, végigjártuk azokat az utcákat, ahol egykoron Szent Ferenc is megfordult, beléptünk abba a kis kápolnába, ahonnan a ferences rend indult. Végül a visszautazás közben még megálltunk Velencében. Fáradtan, de élményekkel telve érkezünk meg Esztergomba.

Az osztály nevében szeretném megköszönni Pivók Zsoltnak az ételleket, a buszsofőröknek azt, hogy biztonságban utazhattunk, Verecke tanár úrnak a művészeti vezetést, Damján atyának a szervezést, valamint minden felnőtt kísérőnek a segítségét.

BÓDIS DOMONKOS (12/B)

*Osztályunk idén
másodszor vehetett
részt az Árpád atya
által szervezett nyári
vitorlástáborban. Bár
az idő nem igazán
kedvezett nekünk, a
hangulatot ez sem
ronthatta el.*

Nyári vitorlástábor

Első nap Balatonfüredről indultunk, ahonnan a jó szélnek köszönhetően egészen Keszthelyig jutottunk el. Itt az esti társasági élet a szokásos vidámsággal telt, első napunkat nagyon jól zártuk.

Ezután sajnos a szél lecsendesedett, így lassan, de biztosan értünk el Badacsonyba. A lassú vitorlázást a rengeteg fürdés, ugrálás váltotta ki, így ez a nap is mozgalmasan telt. Miután kikötöttünk Badacsonyban, Lukács Gábor születésnapját ünnepelhetjük közösen, nagyon jó hangulatban, sőt, páran még dodzsemezésben vehettek részt. A remek, ünnepléssel egybekötött este után másnap reggel Zánkát tűztük ki úti célul, ahová szintén lassan jutottunk el, ám a nagy hőségnek köszönhetően majdnem az egész napot vízben töltöttük.

A Zánkára vezető úton mindenki a maga módján szórakozott, volt, aki csak

* Újra a fedélzeten a 11/B tanulói

hagyományos módszerekkel, óvatosan vetette bele magát a Balatonba, ám egy-két osztálytársunk egy matracon csimpaszkodva vontatta magát. Miután kikötöttünk Zánkán, a mindenki számára fásasztó, mozgalmas nap után a diákszálláson kapott vacsorát követően korán nyugovóra térünk egy hangulatos pavilon alatt, ahol a szomszéd esküvő halk zenéjére aludhattunk el. Másnap az eredeti terv szerint Tihanyban kötöttünk volna ki, ám a délután hirtelen jött vihar miatt egészen Balatonfüredig hajóztunk. A viharos

füredi este után másnap az osztály Tihany felé vette az irányt, ahol megnézhattuk a bencés apátságot vitorlástáborunk lezárásaképpen. Bár a körülmények nem voltak a legmegfelelőbbek, úgy érzem, osztályunk állandó jókedélyűségének köszönhetően remek vitorlástáborban vehettünk részt ismét. Köszönjük a kapitányok – Kovács Tamás, Markovics Mátyás, Olasz Barna és Orbán Márton – segítőkészségét és Árpád atya kiváló szervezését!

—————**HÉRA BARNABÁS (11/B)**

A SZERZETESK SZÉTSZÓRATÁSÁNAK NAPJAIBAN, 1950 JÚNIUSÁBAN SZENDELTE PAPPÁ Kovács Sándor szombathelyi püspök Sill Aba ferencet, 1946-ban érettségizett ferences diákot. Hatvanöt éves papi jubileuma alkalmából június 21-én fél 9-kor mutatta be vasmiséjét a vasi megyeszékhely ferences templomában.

AZ ESZTERGOMI SZERZETESI KÖZÖSSÉG, gimnáziumunk dolgozói és diákjai 2015. szeptember 2-án, délután 5 órakor, ünnepélyes gyászmise keretében búcsúztak *dr. Paskai László bíboros úrtól.*

AZ ESZTERGOMI TEMESVÁRI PELBÁRT FERENCES GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUMBAN EZ ÉV FOLYAMÁN EGY KOMOLY ENERGETIKAI BERUHÁZÁS VALÓSULT MEG. Az iskola közössége 2015. szeptember 17-én, csütörtökön délután 5 órakor, Assisi Szent Ferenc atyánk stigmatizációjának ünnepén, szentmise keretében mondott köszönetet elsősorban az Úristennek, aztán a döntéshozóknak, mérnököknek, vállalkozóknak és munkásoknak, akik hónapokon keresztül dolgoztak nálunk. Iskolánk dolgozói közül is szeretettel meghívtuk mindazokat, akik a munkálatok kényelmetlenségeit viselték, vagy akik kiemelten közreműködtek abban, hogy a tanítás és a kollégium élete zavartalan legyen. Köszönetünket egy kis ünnepség keretében fejeztük ki, melynek pedagógia célja is volt: diákjaink lássák, hogy értük történt a beruházás, és becsüljék meg tárgyi környezetüket is. Aki nem tudtak jelen lenni, azoknak ezúton is köszönjük a munkáját, az ünnepi szentmisében kértük számukra Isten áldását!

100 ÉVVEL EZELETT, 1915. SZEPTEMBER 18-ÁN SZÜLETETT P. TAMÁS GERGELY ALAJOS FERENCES SZERZETES, tanár, karnagy, zeneszerző, a Kapisztrán Kórus alapítója, Kodály Zoltán tanítványa, a Szent Ferenc himnusz, ismertebb nevén „*Assisi szentje, szegények atyja*” zenemű szerzője.

2015. SZEPTEMBER 25-ÉN TECHNIKAI DOLGOZÓINK A MÁTRÁBAN KIRÁNDULTAK. Programjuk a gyöngyösi ferences rendház és könyvtár megtekintésével, valamint az Autista Segítő Központ látogatásával kezdődött. Útjuk a *P. dr. Soós Ányos* ferences atya által létrehozott mátraházi Naphimnusz parkban folytatódott. Tíz művészi alkotást láthattak, amely azzal a céllal jött létre, hogy a szemlélődő lelkekben felébressze azt a természetszeretet és csodálatot, amellyel Assisi Szent Ferenc nézte a teremtett világot. A Naphimnusz parkban szentmisén vettek részt. Idén is a jó hangulat, szeretet és az együvé tartozás érzése kísérte útjukat.

OKTÓBER 4-ÉN, SZENT FERENC ATYÁNK TRANZITUSÁN *Lendvai Zoltán* rédcisi plébános, ferences öregdiák (1984/A) tartott elmélkedést. Az ünnepség

végeztével 25 fő 7/A osztályos és 28 fő 9/B osztályos tanuló tűzhetette fel iskolánk befo gadást jelképező jelvényét.

2015. OKTÓBER 6-ÁN 19.00 ÓRAKOR A POZSONYI FERENCES SZKÓLA (FRANTIŠKÁNSKA SCHÓLA BRATISLAVA) ADOTT KONCERTET az esztergomi ferences templomban. A koncerten XVIII. századi ferences zeneszerzők művei csendültek fel. A koncerten elhangzó műveket a pozsonyi ferences kolostorban élő fiatal testvérek előadásában hallhattuk, akik ápolják és továbbadják a XVIII. századi elődök zenei hagyatékát.

RADVÁNYI BENEDEK (2006/A) ÖREGDIÁKUNK KÖNYVE (1984, Los Angeles - könyv a bojkottált olimpiáról) elnyerte a Magyar Sportújságírók Szövetsége 2015-ös nívódíjpályázatának könyv kategóriában kiosztott elismerését. Gratulálunk!

MEGJELENT P. DR. KOVÁCS BÁNK OFM SZÁMVETÉSEM CÍMŰ KÖNYVE.

A könyv a pesti ferences rendház könyvtárusító helyén megvásárolható és a kovacsbank@gmail.hu e-mail címen postafordultával megrendelhető. A könyv értékesítéséből befolyó összeget a ferences noviciátusban tanuló testvérek segítségére ajánlja fel Bánk atya.

FRANKÁS ÖREGDIÁKOK SZENTMISÉJE minden vasárnap este 8 órakor a pesti belvárosi ferences templomban. A szentmisét *P. Komáromi Előd* OFM mutatja be.

A FŐVÁROSI KÖZGYŰLÉS 2015. SZEPTEMBER 30-ÁN ZÁRT TÁRGYALÁS ÉS SZAVAZÁS UTÁN DÖNTÖTT A PRO URBE BUDAPEST DÍJ ODAÍTÉLÉSÉRŐL.

A díjazottak között van *Süllei* László ferences öregdiák (1986/B), az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye általános érseki helynöke is. Szeretettel gratulálunk!

KÁLMÁN ALAJOS FERENCES ÖREGDIÁK, tanuló társ, Széchenyi-díjas kémikus, az MTA rendes tagja, a Magyar Tudományos Akadémia Természettudományi Kutatóközpont Szerves Kémiai Intézetének nyugalmazott tudományos osztályvezetője a Magyar Érdemrend Középkereszt a csillaggal polgári tagozat kitüntetését kapta. Kitüntetéséhez szívből gratulálunk!

AZ ÖREGDIÁKEGYESÜLETI TAGDÍJ és a Franka-lap éves díja: 2.700 Ft/fő/év. Kérjük az öregdiákokat, hogy akik még nem fizették be a 2015-ös évre vonatkozó tartozásukat, a mellékelt csekken rendezzék ezt. A több alkalommal fizetőknek külön köszönet és hála!

A 2016-OS ÉVRE VONATKOZÓ ÉRETT-SÉGI TALÁLKOZÓK időpontjait a Franka-lap karácsonyi számában közöljük.

NYÍLT NAPOK IDŐPONTJA: 2015. november 21. valamint december 5. A programok mindkét alkalommal 9.00 órától kezdődnek, amelyre a most hatodik és nyolcadik osztályos fiúgyermeket várjuk szüleikkel együtt. Érdeklődni lehet *Kedves Ilona iskolatitkár*nál a 06-33/898-098 vagy 06-33/631-554-es telefonszámokon, munkanapokon 7-15 óra között.

AZ ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓK SZERVEZŐINEK FIGYELMÉBE:

A következő évekre vonatkozóan pár dologra szeretnénk a figyelmeteket felhívni! Lévévén, hogy intézményünk profilja gimnázium és kollégium, ezért az általatok is ismert alapszolgáltatásokon (szállás, étkezés) felüli kéréseket nem áll módunkban teljesíteni. Többek részéről felmerült a projektor, laptop, színes televízió, DVD lejátszó, videokamera kölcsönzése, wifi-, internet-elérhetőség stb. használata. Tisztában vagyunk azal, hogy ezek a mai világban nem lehetnek extra kérések, de nekünk, nem rendezvény-szervező céggként mégis azok. Tisztelettel kérjük, hogy a szervezésnél ezeket a szempontokat szíveskedjeteK figyelembe venni, és ennek tudatában szervezni a találkozót! Az Alma Mater iránti szereteteteKet, ragaszkodásokat köszönjük, mindig örömmel várunk és visszavárunk Mindannyiötöket!

KÖSZÖNETÜNKET FEJEZZÜK KI

DR. PERCZE LÁSZLÓNAK (1970/A) nagy mennyiségű szilvaadományáért. Évről évre nemcsak a rendházat, hanem a diákokat is ellátja gyümölcsökkel, kérés nélkül, szeretetből. Mostani betegségében különösen is imádkozzunk érte, ill. a mielőbbi gyógyulásáért!

SZINTÉN KÖSZÖNETÜNKET FEJEZZÜK KI LUKOVSKI ISTVÁN SZÜLŐNEK

a festéKpatronokért, amelyeket a tanári fénymásológéKbe ad, évek óta térítésmentesen.

HÁLÁSAN KÖSZÖNJÜK

ZICHY BEATRIXNAK ágynemű és egyéb adományát, amellyel megajándékozta intézményünket.

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

Szent Ferenc élete és legendái

1. Hogyan írjuk helyesen?

- A: Assissi
- B: Assisi
- C: Asissi

2. Hogy hívták Szent Ferenc édesapját?

- A: Pietro Assisiensis
- B: Pietro Bernardone
- C: Piero Fahroni

3. Szent Ferenc családja melyik társadalmi csoportba tartozott?

- A: majores
- B: minores
- C: monores

4. Találkozott-e Szent Ferenc leprásokkal?

- A: Félt a betegségtől, ezért elkerülte őket
- B: Volt, hogy együtt evett velük
- C: Akkoriban már nem voltak leprások

5. Melyik város ellen indult hadba Ferenc 1201-ben?

- A: Genova
- B: Ravenna
- C: Perugia

6. Mikor tartják szülővárosában Szent Ferenc emlékére a tranzitust?

- A: október 3-án
- B: október 4-én
- C: október 5-én

7. Melyik pápa avatta szentté Ferencet?

- A: III. Ince
- B: IX. Leó
- C: IX. Gergely

8. Megtérése előtt mire törekedett leginkább Ferenc?

- A: hatalomra, vagyongyarapításra
- B: háborúkban dicsőséget szerezni
- C: a világ tudományos megismerésére

9. Ferenc melyik templom renoválásába fektetett rengeteg pénzt, amivel kivívta apja haragját?

- A: Szent Klára-bazilika
- B: San Damiano-templom
- C: Sixtus-kápolna

10. Ferenc megkapta az Úr Jézus szent sebhelyeit. Hogyan nevezzük ezt?

- A: stigmatizáció
- B: enigmatizáció
- C: emancipáció

11. A legenda szerint hol szelídítette meg Szent Ferenc a farkast?

- A: Perugia
- B: Gubbio
- C: Grosseto

12. Hogyan vált el Ferenc az édesapjától?

- A: Apja kiadja az örökségét, útjára bocsátja
- B: Visszaadja apjának ruháit és pénzét, lemond az örökségről
- C: Egy éjszaka búcsúzás nélkül távozik

13. Hány évesen halt meg Szent Ferenc?

- A: 38
- B: 41
- C: 44

Összeállította: Bányász János (12/B)

A helyes válaszok betűjelét a mellékelt táblázatba kell írni!

Beküldési határidő: dec. 5.

Kérjük, hogy a kitöltött szelvényeket névvel ellátott borítékban juttassák el a szerkesztőség címére:

Franka-lap Szerkesztőség, 2500 Esztergom, Bottyán J. u. 10. A diákok személyesen is leadhatják a szelvényt az iskola portáján boríték nélkül!

Nyeremények: Iskolánk azon tanulói, akik hibátlanul töltik ki a feladványt, sorsoláson vesznek részt. **A kiválasztott három nyertes Esztergom legjobb pizzériájában, a Rizzóban veheti át nyere-ményét: egy általa választott pizzát. Öregdiák, ill. külsős olvasóink közül egy személyt sorsolunk ki, aki értékes tárgyi ajándékban részesül, amelyet postai úton küldünk el.**

